

бука, зѣеше право надолу тѣсна дупка — колкото единъ човѣкъ да се провре. Дружината спрѣ.

— Ей я нà „Змеювата дупка“, — рече Савата. — Вжтре му сж палатитѣ. Хе-тамъ, оттатѣкъ пѣкъ е коминѣтъ. Тукъ е вратата.

— Бате Сава, ами змеятъ вжтре ли е? — плахо се обади Диньо.

— Ха, вжтре! — Що ще той сега вжтре! Препи-и-ча се сега на слънце горе по полянитѣ и зобе ягоди. Тукъ се прибира за спане. Ама вие пѣкъ да не повѣрвате?... То въ приказкитѣ само се разправя... Вижъ, прилепи, колкото щешъ — ще напълнимъ сетне кутията.

— Ами ако се върне, бате Сава? — попита Асенъ и побледнѣ. Дружината се спогледа.

— Кой да се върне, бре?

— Змеятъ.

— Какъ ще се върне? Вѣтъръ работа!... Нѣма да се върне той преди мръкнало. Ще ни почака да излѣземъ — че тогава, — засмѣ се Савата. — Пѣкъ Гуджо нали ще остане тукъ — той ще пази. Хайде сега да се спускаме!

Коста разви вжжето, направи примка, стегна я около кръста си и влѣзе